

[Svend Andersen]

måske også af internationale, multinationale selskaber.

Når finansieringsreformen fra regeringen og socialdemokratiet indgår i en samlet plan for en øget indsats for beskæftigelsen frem til 1985, så er det, fordi vi i socialdemokratiet og i regeringen ikke kan og ikke vil acceptere den fortsatte stigning i arbejdsløsheden. Her er det igen ejendommeligt at lægge mærke til, at den eneste kommentar, hr. Ellemann-Jensen har til denne plan, er, at det er nogle små, fikse tanker. Jeg vil godt i denne anledning spørge, om det er små, fikse tanker at have en plan, der på længere sigt sikrer, at der årligt kommer 50.000 flere i arbejde, en plan, der sikrer, at der bliver øget boligbyggeri, en plan, der sikrer, at der sker øgede investeringer i beskæftigelsen, at vi får vendt nedgangen i byggeriet fra 16.000-18.000 boliger i indeværende år til omkring 25.000 boliger i 1982 og i de kommende år.

Derfor finder socialdemokratiet det vigtigt, at den kapital, der er til rådighed i pensionsopsparingerne, og som er opsamlet i kraft af den merrente, der er en følge af det høje renteniveau, anvendes til produktive investeringer. Derved sikrer vi også, at der kan fastholdes en reel købekraft af de fremtidige pensionsudbetalinger.

Der er altså en tosidet virkning af indførelsen af indekslån baseret på pensionskassemidler: erhvervsliv, landbrug og byggeri vil få den nødvendige kapital til lav rente og samtidig få sikkerhed for, at de fremtidige ydelser ikke er højere, end udviklingen i samfundet og erhvervenes indtjening tillader. Samtidig får de, der sparer op, absolut sikkerhed for, at deres pensioner, når de til sin tid udbetales, har bevaret deres købekraft. Man har herved den størst mulige sikkerhed for, at opsparingen fortsat kan betale sig.

Regeringens forhandlinger om placering af dele af pensionsopsparingerne er endnu ikke afsluttet, og vi håber, at de vil gå til ende med et positivt resultat. Det er et håb, der deles af det økonomiske råds formandskab. I den netop offentliggjorte vismandsrapport fremhæves det, at det er nødvendigt med en forbedring af konkurrenceevnen og investeringsvilkårene for erhvervslivet. Vismændene siger, at en lav investeringsaktivitet over en længere periode vil forøge mangelen på arbejdspladser og derved cementere ledigheden for lang tid. De siger også, at det høje niveau

for finansieringsomkostningerne på længere sigt kan bidrage til en udhuling af vækstgrundlaget for dansk økonomi og derved repræsenterer et alvorligt økonomisk problem.

Der er altså herfra en klar understregning af det nødvendige i, at regeringens politik bliver gennemført, lige så klart som perspektiverne for landbruget, byggeriet og erhvervslivet understreger, at det er nødvendigt, at der sker noget på området. Der hviler derfor et stort ansvar på de kræfter, der nu ved dagsordener vil forhindre, at en sådan løsning bliver gennemført.

Palle Simonsen (KF):

Man tør nok sige, at forespørgselstemaet her i dag flimrer. Det er lykkedes industriministeren til trods for den korte tid at få store dele af det regeringsoplæg med ind i sin tale, regeringen forelagde for forligspartierne i går, men som i virkeligheden ikke er kendt for en stor del af medlemmerne af dette ting. Det er elementer, vi har måttet læse os til, og som vi har måttet få frem via forskellige former for efterretningsvæsener.

Det flimrende billede, der tegner sig af dette forespørgselstema, er faktisk i god overensstemmelse med den måde, regeringen har behandlet spørgsmålet om pensionsopsparingsmidler på, det, som er det centrale i denne debat.

Selve spørgsmålet om behandlingen af pensionsopsparernes midler er også et godt eksempel på, hvad der sker, når man, som denne regering altid gerne vil det, søger at bryde ind i de mekanismer, der fungerer godt i sig selv, når blot de får tilstrækkelig næring. Hvad er det, der er sket på grundlag af debatten om pensionskassernes midler nu gennem en række måneder? Der er skabt uro og usikkerhed blandt pensionsopparerne. Der er skabt uro og usikkerhed dér, hvor midlerne bliver placeret, i pensionskasser, i forsikringsselskaber og i pengeinstitutter. De, der egentlig skulle have glæde af regeringens forskellige forslag, nemlig erhvervslivet – det er i hvert fald sådan, regeringen har lagt det frem – forstår vist ikke ret meget af, hvad denne sag egentlig drejer sig om. Det skal jeg komme tilbage til.

Jeg vil alt i alt sige om regeringens behandling af denne sag, at det minder meget